

Význam certifikačních ochranných známek a jejich právní úprava nejen v rámci Evropské unie

Importance of Certification Trademarks and their Legal Regulation not only within European Union

Eva ADLEROVÁ¹

ABSTRAKT

Abstrakt: Předmětem tohoto článku je představení certifikační ochranné známky, a to nejen z pohledu právní úpravy v rámci EU, ale i v mimoevropských zemích. Certifikační ochranné známky jsou unikátní a mají mnoho specifických vlastností, které je odlišují od běžných ochranných známek nebo kolektivních ochranných známek. Zatímco certifikační ochranné známky jsou novým druhem ochranné známky na úrovni EU, mají dlouhou tradici v zemích s anglo-americkým právním systémem, odkud se dále rozšířily do zemí se smíšeným právním systémem. Cílem článku je poukázat zejména na hlavní rozdíly v právních ustanoveních certifikační ochranné známky v zemích s odlišnými právními systémy, které jsou pojímány z pohledu vybraných zemí, které jsou představiteli anglo-amerického a smíšeného právního systému, který je v některých aspektech zcela odlišný od kontinentálního právního systému, který nacházíme v rámci EU.

ABSTRACT

The subject of this article is the introduction of a certification trademark not only in terms of legislation within the EU but also in non-European countries. Certification trademarks are unique and have many specific characteristics that distinguish them from common trademarks or collective trademarks. While certification trademarks are a new kind of trademark at EU level, they have a long tradition in countries of the Anglo-American law system from where they spread further to countries of the mixed law system. The aim of the article is particularly to point out the major differences in legal provisions of certification trademark in countries with different law systems that are conceived from the point of view of selected countries that are representatives of the Anglo-American and mixed legal system, which is in some aspects quite different from the continental legal system that we find within EU.

Klíčová slova

anglo-americký právní systém, běžné ochranné známky, certifikační ochranné známky, kolektivní ochranné známky, smíšený právní systém, známkové právo EU

Keywords

anglo-american law system, common trademarks, certification trademarks, collective tradernarks, mixed legal system, EU trademark law

¹ Mgr. Eva Adlerová, Ph.D. pracuje v Centru pro přenos poznatků a technologii Univerzity Karlovy, kde se věnuje právní problematice v oblasti duševního vlastnictví, zejména ochranným známkám a vyučuje v rámci kurzu Management of Science and Innovation. Současně se podílí i na transferu předmětů duševního vlastnictví do komerční sféry ve spolupráci s Charles University Innovations Prague s.r.o. (CUIP), dceřinou společností Univerzity Karlovy. Kontakt: Centrum pro přenos poznatků a technologii, Petráská 1180/3, 110 00, Praha 1, email: eva.adlerova@ruk.cuni.cz.

Úvod

Certifikační ochranné známky představují druh ochranných známek, které byly původně příznačné především pro země s anglo-americkou právní tradicí, jako jsou Spojené státy americké (dále jen „USA“), Velká Británie, Kanada, Austrálie či Nový Zéland, postupně se však rozšířily i do zemí se smíšenou právní tradicí, kam patří naopak země jako Indie, Izrael, Srí Lanka, Kypr, Nigérie nebo Jižní Afrika. Doposud však nejsou stále přípustné na Filipínách, jejichž právo se rovněž řadí ke smíšené právní tradici. Právní systém těchto zemí je unikátní právě tím, že je právním systémem hybridním. Pokud se podíváme na známkoprávní systém, shledáváme, že v některých směrech nacházíme prvky práva anglo-amerického a někde naopak prvky práva kontinentálního,² typického pro evropské země, doplněné současně ještě o prvky tamního práva tradičního. Společně tyto prvky vytváří známkoprávní systém, který je specifický pro tu či onu zemi. To je také důvodem, proč je zajímavé věnovat pozornost smíšeným právním systémům, které postupem času nabývají na významu, jelikož nadneseně řečeno, jsou dnes všechny státy světa do určité míry právně smíšené. Samotné rozšíření institutu certifikační ochranné známky dokládá, že země vycházející z odlišných právních tradic od sebe čím dál více přebírají různé právní prvky, což nakonec shledáváme i v samotném známkovém právu EU, které nejen v rámci nedávné reformy rozšířilo ochranné známky o nový druh certifikační ochranné známky, ale dále konečně připustilo i zápis netradičních ochranných známek,³ jejichž původ nalézáme též v anglo-americkém právním systému. Nejen z těchto důvodů je daná reforma považována za významný mezník ve vývoji známkového práva EU, protože poukazuje na skutečnost, jakým způsobem se odlišné právní tradice ovlivňují. V tomto ohledu již dříve vyvstaly mnohé diskuze z řad odborné veřejnosti, která právě smíšené právní systémy označovala jako možný vzor pro budoucí evropskou harmonizaci soukromého práva. Tato myšlenka je sama o sobě zajímavá, jelikož by vedla zejména ke smíšení práva kontinentálního a anglo-amerického. Země, jejichž právní systém se řadí k systému smíšenému, by mohly v tomto ohledu poskytnout

množství zkušeností, jakým způsobem smíšený právní systém implementovat do právního rámce EU.⁴ Z toho důvodu nebude pozornost dále omezena jen na pojetí certifikační ochranné známky ve světle známkového práva EU, které je v odborných kruzích známo, ale tentokrát se zaměří i na pojetí a chápání certifikační ochranné známky ve světle anglo-amerického právního systému, kde nacházíme nakonec původ těchto ochranných známek, ale taktéž země, vyznačující se právním systémem smíšeným, kde lze očekávat rozdílné přístupy právě s ohledem na to, jakou právní tradicí je daná země ovlivněná. Přičemž pozornost bude věnována jen vybraným zemím. Cílem tohoto příspěvku proto není popsat právní úpravu certifikačních ochranných známek vyčerpávajícím způsobem, ale spíše poukázat na některé rozdílné přístupy v právním pojetí certifikačních ochranných známek s ohledem na právní tradici.

Certifikační ochranné známky v pojetí práva EU

Teprve koncem roku 2017 byly certifikační ochranné známky začleněny do známkoprávního rámce EU. Stalo se tak v důsledku přijetí významné reformy známkového práva EU,⁵ která kromě zavedení certifikačních ochranných známek a umožnění zápisu netradičních ochranných známek, s sebou přinesla řadu dalších signifikantních změn.⁶ Je ovšem nutné podotknout, že v některých národních systémech certifikační ochranné známky jako samostatný institut fungovaly již řadu let. Uveďme kupříkladu Velkou Británii či Nizozemsko. Oproti tomu v Německu, kde národní známkoprávní systém rovněž hovořil o přípustnosti certifikačních ochranných známek, to bylo regulováno prostřednictvím institutu kolektivní ochranné známky,⁷ o čemž bude blíže pojednáno níže. Shodně tomu bylo i v dalších zemích jako je Francie či Itálie, kde v důsledku reformy známkového práva EU a následné implementaci do práva vnitrostátního, bylo v rámci Legislativní vyhlášky 15/2019,⁸ kromě jiného, ponecháno tzv. přechodné období, v rámci kterého se vlastníci kolektivních ochranných známek mohli hlásit u svého národního úřadu se žádostí o kontrolu jejich kolektivních ochranných známek zapsaných

2 Rozdílné přístupy lze sledovat v terminologii ochranných známek, jejím definičním vymezení, v přístupu k užívání symbolů ve vztahu k ochranným známkám, právo common law a princip first-to-use, precedenční právo, princip first-to-file či odlišné druhy ochranných známek nebo systém rejstříku ochranných známek.

3 Jedná se kupříkladu o ochranné známky se vzorem, zvukové ochranné známky, multimediální známky, pohybové známky či známky s hologramem. Veškeré druhy ochranných známek EU naleznete na portálu EUIPO: <https://euipo.europa.eu/ohimportal/en/trade-marks-examples>

4 <https://www.cisg.law.pace.edu/cisg/biblio/tetley.html>

5 Koncem roku 2015 došlo k přijetí nových unijních předpisů, na základě nichž došlo k významným změnám známkového systému EU, včetně zavedení certifikační ochranné známky EU. Došlo k přijetí těchto právních aktů: Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/2424, kterým se mění Nařízení o ochranné známce Společenství (dále jen Nařízení), které vstoupilo v platnost dne 3. března resp. 1. října 2017 a Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2015/2436, kterou se sblížují právní předpisy členských států o ochranných známkách (dále jen „Směrnice“), která vstoupila v platnost dne 13. 1. 2016

6 Zejména se jedná o změnu názvu úřadu na Úřad Evropské unie pro duševní vlastnictví (dále jen EUIPO), odstranění požadavku na grafické znázornění označení, rozšíření demonstrativního výčtu označení, která jsou způsobilá být zapsána jako ochranné známky, či nová podmínka pro zápis ochranné známky EU a to, aby byla vyjádřena v přihlášce způsobem, který zápisnému úřadu umožní jasně a přesně určit předmět ochrany, jež má být poskytnuta vlastníku takové ochranné známky a řadu dalších změn, které se týkají kupříkladu poplatků.

7 Dne 11. prosince 2018 přijal německý Spolkový sněm německý zákon o modernizaci zákona o ochranných známkách (dále jen MoMaG), který vstoupil v platnost dne 14. ledna 2019 (s výjimkou některých částí, které nabyly účinnosti 1. května 2020). MoMaG implementoval evropskou směrnici (EU) 2015/2436, týkající se reformy zákona o ochranných známkách do německého práva.

8 Legislativní vyhláška 15/2019 vstoupila v platnost dne 23. března 2019 a provádí směrnici EU 2015/2436, která kromě jiného upravuje i certifikační ochranné známky EU.

podle dříve platného známkového práva či o převedení těchto ochranných známek na ochranné známky certifikační. Vedle podpůrného prostředku, kterým byly kolektivní ochranné známky, se ovšem rozmohl i značný trend v užívání ochranných známek, které ačkoli mají tendenci vypadat jako certifikační ochranné známky, jsou běžnými ochrannými známkami. Uvést lze některé příklady českých ochranných známek, nicméně obdobných ochranných známek existuje celá řada, které jsou chráněné nejen pro jednu či více zemí EU, ale rovněž i v rámci celé EU. Zmíňme kupříkladu známou českou značku „KLASA“ či koncept ochranné známky „PROVĚŘENO V POUŠTI“, jejíž vlastníkem je má domovská Univerzita Karlova, která má chráněn i anglický ekvivalent „PROVEN IN DESERT“ v rámci EU. Za zmínku jistě stojí i ochranná známka „SPOLEHLIVÁ VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÁ ORGANIZACE“, vlastněná Asociací veřejně prospěšných organizací ČR, z. s.

Ochranná známka **KLASA** (č. zápisu 269290)

Ochranná známka KLASA má dlouhou tradici, jelikož se uděluje nejpoctivějším a nejkvalitnějším výrobkům (potravinám) už od roku 2003. Proto je vnímána širokou veřejností jako prestižní ocenění kvality. Je zřejmé, že potraviny nesoucí takové označení jsou mezi spotřebiteli více žádané než ty, které takové označení nenesou. To je také důvodem, proč jich v dnešní době existuje celá řada.⁹ Vlastníkem ochranné známky je Ministerstvo zemědělství.

Ochranná známka **PROVĚŘENO V POUŠTI** (č. zápisu 374178) a evropská ochranná známka **PROVEN IN DESERT** (č. 18219137)

Naopak výrobky, které obtojí v náročných pouštních podmínkách, kdy jsou jejich specifické vlastnosti prověřovány a hodnoceny samotnými zaměstnanci Českého egyptologického ústavu Filozofické fakulty Univerzity Karlovy, během jejich prací v rámci archeologické koncese v Abúsíru, a současně splňují i ostatní hodnotící kritéria, mohou získat právo být opatřené ochrannou známkou, jež slouží jako tzv. punc kvality.¹⁰ Takové pojetí je o to zajímavější, poněvadž ukazuje, jakým způsobem lze propojit vědu a akademické prostředí se soukromou sférou, a to prostřednictvím známkoprávního institutu.

Ochranná známka **SPOLEHLIVÁ VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÁ ORGANIZACE** (č. zápisu 358141)

S pomocí ochranné známky SPOLEHLIVÁ VEŘEJNĚ PROSPĚŠNÁ ORGANIZACE mohou organizace v neziskovém sektoru lépe vyniknout, protože se v tomto ohledu jedná o známku potvrzující, že daná organizace naplňuje nejen své poslání, ale dodržuje i řádné hospodaření s prostředky, které jí jsou svěřeny. Získání takového práva je ovšem podmíněno ještě řadou dalších hodnotících kritérií. Kromě toho je každé tři roky nutné projít celým hodnotícím procesem znovu, aby bylo možné označení užívat i nadále.¹¹

Výše uvedené ochranné známky mají společné to, že chtějí potvrdit, že výrobky či služby nabízené pod takovým označením splňují určité standardy s ohledem na kvalitu, způsob výroby výrobku nebo poskytování služeb. Do jisté míry se tedy jedná o obdobný princip, který je typický pro certifikační ochranné známky, nicméně s ohledem na právní úpravu a režim certifikačních ochranných známek ve vztahu k běžným ochranným známkám, zde existuje celá řada rozdílných aspektů. To je také důvodem, proč se již dříve odborná veřejnost vyjadřovala k tomu, že institut kolektivní ochranné známky či individuální ochranné známky není ideálním řešením, jak bude později ještě zmíněno.

Certifikační ochranná známka má za úkol informovat spotřebitelskou veřejnost, že výrobky nebo služby jí označené splňují určité standardy. Těmi mohou být zejména materiál, kvalita, způsob výroby či jiné specifické vlastnosti výrobků nebo služeb. **Vlastník certifikační ochranné známky** funguje jako určitý certifikační orgán, který rozhoduje o tom, zda výrobek nebo služba takové standardy splňuje a může být opatřené certifikační ochrannou známkou. Dále dohlíží i na plnění veškerých práv a povinností, které jsou s takovým užíváním spojené. To vyplývá nakonec i ze samotné definice certifikační ochranné známky EU, když stanoví: *je schopna rozlišit výrobky nebo*

⁹ www.eklasa.cz/produkty?searchCategory=&searchName=&searchProducer=&searchRegion=

¹⁰ <http://www.proverenovpousti.cz/>

¹¹ <https://znackaspolehlivosti.cz/proces-ziskani-znacky/>

služby, které vlastník ochranné známky certifikoval, pokud jde o materiál, způsob výroby výrobků nebo poskytování služeb, kvalitu, přesnost nebo jiné vlastnosti s výjimkou zeměpisného původu, a výrobky nebo služby, které takto certifikovány nejsou.¹² S ohledem na to, že samotné certifikování výrobků či služeb vyžaduje komplexní certifikační proces, je získání samotného zápisu certifikační ochranné známky podmíněno řadou náležitostí, které musí být zápisnému úřadu předloženy, a to nejpozději do dvou měsíců od podání přihlášky.

Nutné je předložit zejména tyto informace: *vlastnosti výrobků či služeb, pro které je žádána certifikace, podmínky užívání certifikační ochranné známky, opatření týkající se testování a dohledu, která má uplatňovat vlastník certifikační ochranné známky. Veškeré tyto náležitosti musí být formulovány jasně a přesně.* Na tomto místě je vhodné dále doplnit, že vlastník certifikační ochranné známky nemusí být nutně tím, kdo poskytuje samotné certifikační služby, postačí, pokud na celý certifikační proces dohlíží.¹³

Zároveň je zápis podmíněn dvěma zásadními podmínkami. **Vlastníkem certifikační ochranné známky smí být pouze ta osoba, která nevykonává žádnou obchodní činnost související s dodáváním výrobků nebo poskytováním služeb, které mají být předmětem certifikace,**¹⁴ dále nelze podat žádost o zápis za účelem pouhého rozlišení výrobků anebo služeb z pohledu zeměpisného označení, jak je explicitně uvedeno v samotné definici. S podáním přihlášky je kromě jiného dále nutné podat prohlášení, že se žádá o registraci certifikační ochranné známky EU. **U přihlášek předpokládá zápisný Úřad** (dále jen EUIPO) dobrou víru přihlašovatele, proto nevznese námitku proti zápisu certifikační ochranné známky, pokud je majitel taktéž i vlastníkem národní či ochranné známky EU, jež pokrývá výrobky a/nebo služby, pro které je žádán zápis v souvislosti s přihláškou certifikační ochranné známky. Přihláška však může být zamítnuta, pakliže v průběhu řízení vyjde najevo, že přihlašovatel skutečně podniká na relevantním trhu. To může vyplývat z upozornění třetích stran či např. z důkazů o předchozím užívání.¹⁵ Budoucí právní praxe jistě ukáže, do jaké míry je prvek dobré víry při podání přihlášek certifikačních ochranných známek naplňován. Výše uvedené aspekty podtrhují samotnou specifickou institutu certifikační ochranné známky.

Certifikační ochranné známky v pojetí anglo-americké právní tradice

Pokud se podíváme na právní vymezení certifikační ochranné známky z pohledu hlavního představitele anglo-amerického právního systému, a to USA, setkáváme se dle zákona Lanham Act s definicí: „Termín „certifikační známka“ znamená jakékoliv slovo, jméno, symbol nebo zařízení, (1) užívané jinou osobou než jeho majitelem nebo (2) jejíž majitel má v dobré víře úmysl povolit jiné osobě užívat certifikační známku v obchodě a podá žádost o registraci v hlavním rejstříku zřízeným tímto zákonem, osvědčovat regionálně či pro jiné místo původu, anebo materiál, způsob výroby, kvalitu anebo jiný charakter výrobku či služeb.“¹⁶ Zde sledujeme signifikantní rozdíl v porovnání s přístupem, se kterým se setkáváme v evropském měřítku. Pro anglo-americký právní systém je totiž příznačný princip First-to-use, kdy to není registrace (princip First-to-file), ale faktické první užití ochranné známky v obchodním styku, co vytváří práva k danému označení a přednost před ostatními. Z definice proto plyne, že certifikační ochrannou známku lze přihlásit k ochraně buď z titulu jejího předchozího užívání anebo záměru v dobré víře ji bezprostředně po zápisu užívat. S každou přihláškou certifikační ochranné známky je nutné opět podat podrobná pravidla pro její užívání. Každá taková přihláška musí obsahovat samostatné prohlášení o vlastnostech, standardech či jiných vlastnostech výrobků nebo služeb, které jsou předmětem certifikace. Dále je vhodné poznamenat, že pro USA je typické rozlišovat mezi ochrannou známkou pro výrobky a ochrannou známkou pro služby (tzv. servisní nebo služební známkou), proto je nutné veškeré výrobky řadit do třídy A, naopak služby do třídy B, přičemž obě třídy smí být zahrnuté do jediné přihlášky.

Z dalších lze jmenovat Kanadu, která stanoví, že: „Certifikační známku může přijmout a zaregistrovat pouze osoba, která se nezabývá výrobou, prodejem, leasingem nebo pronájemem zboží nebo poskytováním služeb, jako jsou ty, ve vztahu k nimž je certifikační známka užívána nebo je zamýšlena užívat.“¹⁷ V tomto kontextu je zajímavé podotknout, že tomu není tak dávno, co došlo v Kanadě ke změně definičního vymezení certifikační ochranné známky, a to v důsledku přijetí novely známkového práva, která vstoupila v platnost dne 18. června 2019. Do té doby Kanada nabízela obsáhlejší právní definici certifikační ochranné

¹² <https://euipo.europa.eu/ohimportal/cs/certification-marks>

¹³ V některých případech je zapotřebí práce se specializovanějšími externími subjekty, jež mohou provádět samotné testování a/nebo dohled. Více informací v Pravidlech pro užívání certifikační ochranné známky EU na: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/trade_marks/RoU_EU_certification_marks/RoU_EU_certification_marks_cs.pdf

¹⁴ Jedná se o tzv. povinnost neutrality, jinými slovy, aby byl certifikátor neutrální ve vztahu k obchodním zájmům výrobců zboží či poskytovatelů služeb, které mají být předmětem certifikace. Nedávalo by velký smysl, aby si vlastník certifikační ochranné známky sám sobě certifikoval výrobky či služby. To by v tomto případě bylo závažným důvodem ke zrušení takové ochranné známky.

¹⁵ Blíže viz. GUIDELINES FOR EXAMINATION OF EUROPEAN UNION TRADE MARKS. 4 Specific Requirement as Regards Ownership https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/trade_marks_practice_manual/WP_2_2017/Part-B/04-part_b_examination_section_4_absolute_grounds_for_refusal/part_B_examination_section_4_chapter_16/part_B_examination_section_4_chapter_16_EU_Certification_marks_en.pdf

¹⁶ Blíže viz. Lanham Act <https://wipo.int/en/text/375756>

¹⁷ Blíže viz. Trademarks Act <https://wipo.int/en/text/541839>

známky: „Certifikační ochranná známka znamená označení nebo kombinaci, které je užíváno nebo navrženo k užívání pro účely rozlišování nebo rozlišování výrobků nebo služeb, které jsou definovány standardem od těch, které definovány standardem nejsou, s ohledem na: charakter kvality výrobků nebo služeb, pracovní podmínky, za kterých byly výrobky vyrobené nebo služby poskytnuté, třídu osob, které výrobky vyrobily nebo služby poskytly, nebo oblast, ve které se výrobky vyrobily nebo služby poskytly.“¹⁸

Nebo Austrálii, která užívá vymezení: „Certifikační ochranná známka je užívána nebo má být užívána k odlišení výrobků nebo služeb, které jsou nabízeny nebo poskytovány v obchodním styku a jsou ověřeny vlastníkem ochranné známky, nebo jinou osobou schválenou vlastníkem ochranné známky, od výrobků nebo služeb, které nejsou certifikovány.“¹⁹ V případě Austrálie je zajímavé rovněž uvést, že pravidla pro užívání certifikační ochranné známky zde musí být vždy posouzena a schválena Australskou komisí pro hospodářskou soutěž a ochranu spotřebitelů (označovanou jako ACCC²⁰), a to ještě předtím, než je samotná známka přijata k zápisu jako certifikační ochranná známka. Takový postup je této zemi příznačný.

V neposlední řadě stojí zmínit i Nový Zéland, kde známkový zákon umožnil zápis certifikační ochranné známky jejím začleněním do definice ochranné známky. Pro účely certifikační ochranné známky užívá následujícího vymezení: „Certifikační ochranná známka znamená označení schopné **a**) být graficky znázorněno; **a b**) v obchodním styku rozlišuje – **i**) výrobky certifikované jakoukoli osobou, pokud jde o původ, materiál, režim výroby, kvality, přesnost nebo jiné charakteristiky, od výrobků, které nejsou takto certifikovány; nebo **ii**) služby certifikované jakoukoli osobou, pokud jde o kvalitu, přesnost, výkon nebo jiné charakteristiky, od služeb, které nejsou takto certifikovány.“²¹ U vymezení certifikační ochranné známky tímto způsobem, shledáváme rozdílný přístup v porovnání s přístupy výše zmíněnými. Z definice rovněž plyne, že bude u certifikačních ochranných známek posuzováno i grafické ztvárnění.

Samo definiční vymezení certifikačních ochranných známek z pohledu představitelů anglo-amerického právního systému naznačuje řadu aspektů, které jsou pro tyto země významné. Lze si povšimnout, že definice certifikační ochranné známky v USA, Kanadě, ale i Austrálii, s výjimkou Nového Zélandu, umožňuje podání přihlášky z titulu jejího předchozího užívání či z titulu záměru ji užívat, což musí být uvedeno v samotném prohlášení. Tento přístup je v souladu s principem first-to-use, který uplatňují země vycházející z anglo-amerického práva. To je také důvodem, proč známkový zákon Lanham Act v USA vyžaduje v souvislosti se zápisem certifikační ochranné známky následující:

v přihlášce, která je podána z titulu užívání v obchodním styku, musí přihlašovatel uvést prohlášení, že jako vlastník certifikační ochranné známky vykonává legitimní kontrolu nad užíváním certifikační ochranné známky v obchodním styku. Jelikož je vyloučeno, aby byla certifikační ochranná známka užívána samotným jeho vlastníkem, musí být v prohlášení dále uvedeno, že certifikační známka byla poprvé užitá z pověření přihlašovatele nebo osobami pověřenými přihlašovatelem. Naopak u přihlášek, které jsou podány z titulu záměru je užívat, musí přihlašovatel uvést, že má v dobré víře (bona fide) úmysl vykonávat legitimní kontrolu nad užíváním certifikační známky v obchodním styku. V neposlední řadě zde musí být uvedeno samostatné prohlášení, že přihlašovatel se nepodílí a ani se podílet nebude na výrobě či uvádění na trh výrobků nebo služeb, pro které má být známka zapsána. Naopak princip first-to-file je typickým prvkem práva kontinentálního, který shledáváme u zemí EU. V tomto ohledu se tak právní pojetí certifikační ochranné známky EU liší, jelikož samotný zápis není podmíněn předchozím užíváním či deklarovaním záměru dané označení užívat. Ovšem pro všechny společně platí to, že je nutné poskytnout prohlášení přihlašovatele, že nevykonává podnikatelskou činnost zahrnující dodávání výrobků nebo poskytování služeb, které mají být certifikovány.

Taktéž shledáváme, že anglo-americké země, jmenovitě teď USA, terminologicky rozlišují mezi ochrannou známkou pro výrobky (Trademark) a ochrannou známkou pro služby (Service Mark), tedy servisní ochrannou známkou, což je nutné zohlednit i při vyplňování přihlášky certifikační ochranné známky z důvodu správného řazení do tříd výrobků a služeb (A, B). V tomto ohledu je zařazení výrobků a služeb pro potřeby zápisu certifikační ochranné známky EU jednodušší. Nelze si dále nepovšimnout, že definiční vymezení v USA obsahuje „hlavní rejstřík“ v souvislosti se zápisem certifikační ochranné známky, což je charakteristické pro USA, kde se vede rejstřík hlavní a vedlejší.²² Naopak Austrálie do definice navíc zakotvila i možnost, že určité charakteristiky výrobků či služeb smí být posouzené osobou odlišnou od vlastníka certifikační ochranné známky, vystupující jako schválený certifikátor. Ačkoli ostatní země tuto možnost nemají obsaženou v samotné definici, obecně platí, že to přípustné je. To se vztahuje i na certifikační ochrannou známkou EU.

V neposlední řadě nacházíme významný rozdíl v možnosti certifikovat výrobky či služby z pohledu zeměpisného původu. Certifikační ochranná známka EU totiž nemůže označovat zeměpisný původ certifikovaných výrobků nebo služeb, zatímco v USA či Novém Zélandu to přípustné je, jak vyplývá z definičního vymezení certifikační ochranné známky.

18 Goudreau, M. 2015. Intellectual Property Law in Canada. s. 104

19 Blíže viz. Trade Marks Manual of Practice and Procedure http://manuals.ipaustralia.gov.au/trademarks/Part_35.pdf

20 <https://www.accc.gov.au/about-us/australian-competition-consumer-commission>

21 Blíže viz. Trade Marks Act <https://wipolex.wipo.int/en/text/547184>

22 Do hlavního rejstříku označovaného jako „Principal Register“ se zapisují všechny ty ochranné známky, které splňují veškeré zákonem dané požadavky pro zápis. Pokud tyto požadavky nejsou splněny, může být zapsáno do vedlejšího rejstříku, neboli doplňkového. Ten umožňuje zápis zejména těm označením, jež postrádají dostatečnou rozlišovací způsobilost, jako kupříkladu označení popisná.

Certifikační ochranné známky v pojetí smíšené právní tradice

Naopak u hlavního představitele smíšeného právního systému, kterým je Indie, se dle tamního zákona vyžaduje, aby byla certifikační ochrannou známkou: „Známa schopná rozlišit výrobky nebo služby, v souvislosti s nimiž se užívá v obchodním styku, které jsou certifikovány majitelem ochranné známky s ohledem na původ, materiál, způsob výroby výrobku nebo poskytování služeb, kvalitu, přesnost nebo jiné vlastnosti výrobků nebo služeb, které nejsou takto certifikovány.“²³ Kromě toho zákon dále specifikuje, jaké údaje lze uvést na obalu výrobku společně s certifikační ochrannou známkou: „i) existence dohody o certifikování výrobků mezi výrobcem a organizací s vnitrostátní akreditací pro testování i certifikaci, ii) právní důkaz, že výrobek byl úspěšně testován v souladu s vnitrostátní akreditací jak pro testování, tak i pro certifikaci, iii) právní záruka, že výsledkem úspěšného testu je certifikační listina, kterou je možné považovat za veřejnou informaci, přičemž stanovuje toleranci a podmínky užití certifikovaného produktu, aby se dosáhlo souladu s touto certifikační listinou, v neposlední řadě může být uvedena rovněž iiiii) právní záruka, že výrobce provádí pravidelnou kontrolu prostřednictvím certifikačního orgánu, aby se dosáhlo udržení původního standardu zpracování, který byl užit při výrobě zkušebního vzorku a úspěšně prošel zkouškou.“²⁴ Indie patří k těm zemím, které vyžadují poměrně obsáhlé a podrobné informace pro účely zápisu certifikační ochranné známky. Jedná se zejména o skutečnosti jako: povaha podnikání, údaje o infrastruktuře, výzkumu či vývoji, technická podpora pracovní síly, způsobilost žadatelů spravovat certifikační systém, finanční nastavení, ale také i závazek žadatele, že nedojde k diskriminaci vůči žádné straně, pakliže bude splňovat požadované standardy stanovené certifikačním orgánem, vlastnosti ochranné známky, způsob kontroly nad užíváním ochranné známky v Indii, dále charakteristiky výrobků či služeb, které mají být předmětem certifikace a v neposlední řadě jakým způsobem budou posuzovány a testovány tyto charakteristiky, stejně jako jakým způsobem se budou řešit případné spory.²⁵ Jedná se vskutku o rozsáhlý výčet informací, které je nutné s přihláškou doložit.

Z dalších zemí, uveďme Izrael, který definuje certifikační ochrannou známku jako „známku určenou k užívání jinou osobou, než osobou podnikající, k osvědčení původu výrobků, o které má zájem, jeho součástí, způsobu výroby, jakosti a jakýchkoli dalších charakteristik, nebo k potvrzení povahy, kvality nebo typu služby, o kterou má zájem.“²⁶ Uvedením „osoby podnikající“ v definici, je myšlena ta osoba, jejíž podnikatelská činnost spočívá v dodávání výrobků či

poskytování služeb, které mají být certifikovány. Obdobné vymezení nacházíme i na Srí Lance, kde se certifikační ochrannou známkou rozumí „známka, která označuje, že výrobky nebo služby, v souvislosti s nimiž je užívána, jsou vlastním ochranné známky certifikovány z hlediska původu, materiálu, způsobu výroby výrobků nebo výkonu služeb, kvality, přesnosti či jiných vlastností.“²⁷ Rovněž stojí zmínit Jižní Afriku, kde se můžeme setkat s následující právní úpravou: „Certifikační známka musí být schopná rozlišit výrobky nebo služby, které jsou certifikované vlastním ochranné známky s ohledem na několik charakteristik výrobků nebo služeb (jako je druh, kvalita, množství, zamýšlený účel, hodnota, zeměpisný původ) od těch, které certifikovány nejsou.“²⁸ Ačkoli Jižní Afrika připouští k zápisu certifikační ochranné známky, je dobré mít na paměti, že jsou zde tyto známky spíše vzácností, jelikož není jednoduché zápis získat. S přihláškou je nutné totiž předložit poměrně rozsáhlou dokumentaci, jakým způsobem bude celý certifikační proces fungovat. S certifikační ochrannou známkou se můžeme dále setkat i na Kypru, kde je definována jako „známka schopná rozlišit výrobky a služby v obchodě, které jsou certifikovány jakoukoliv osobou, pokud jde o jakost, přesnost či jinou vlastnost zahrnující původ, materiál, způsob výroby, od výrobků a služeb, které nejsou certifikovány, mohou být zapsány jako certifikační ochranné známky do rejstříku v části A ve vztahu k těmto výrobkům či službám, jménem této osoby jako vlastníka: za předpokladu, že taková známka není zapsána jménem osoby, která se zabývá prodejem výrobků certifikovaného druhu anebo obchodem poskytující služby certifikovaného druhu.“²⁹

U výše uvedených zemí, jejichž právní systém se řadí ke smíšené právní tradici, si můžeme povšimnout, že ačkoli jsou si definice podobné, nacházíme zde i signifikantní rozdíly, které jsou dány právě tím, jaká právní tradice se do tamního práva promítla. Indie je v tomto ohledu ovlivněná právem anglo-americkým, když z definice vyplývá, že certifikační ochrannou známkou může být ta známka, která je „užívaná“, avšak už nikoli ta, u které je „zamýšleno užívat“ ji jako certifikační ochrannou známkou, jako tomu je v USA, Kanadě, Austrálii či Novém Zélandu. To je naprosto v souladu s právem indickým, protože Indie obecně přiznává práva k ochranné známce jejímu skutečnému prvnímu uživateli, nikoliv však tomu, kdo si jako první ochrannou známku zapíše. V tomto ohledu stojí zmínit jednu zajímavost, že ačkoliv se v Indii užívá ve vztahu k ochranným známkám princip first-to-use, ve vztahu k patentu na vynález či průmyslovému vzoru se však uplatňuje princip first-to-file. Nacházíme zde tak kompilaci obou principů, z nichž jeden vychází z práva anglo-amerického a druhý z práva kontinentálního. Naopak u zemí jako Izrael, Srí Lanka, Jižní

²³ <https://selvams.com/kb/in/trademarks/types-trademark-application-india>

²⁴ <http://www.mondaq.com/india/x/295156/Trademark/Certification+Marks+An+Indian+Perspective>

²⁵ Tamtéž.

²⁶ Fishman, A. O., Gilat, D., Bareket, E., Afori, T. Intellectual property law in Israel. Alpen aan den Rijn: Kluwer Law International, 2013. s. 160

²⁷ Blíže viz. Intellectual Property Act <https://wipoex.wipo.int/en/text/184465>

²⁸ Dean, O. Dyer. A. 2018. Introduction to Intellectual Property Law. s. 979

²⁹ Blíže viz. Trade Marks Law <https://wipoex.wipo.int/en/text/126090>

Afrika či Kypr, shledáváme vliv práva kontinentálního, když definiční vymezení neobsahuje prvek „užívání“, ani prvek „záměr užívat“, a tudíž tím není samotný zápis podmíněn. Možnost certifikovat výrobky nebo služby z pohledu jejich zeměpisného původu vyplývá ze samotné definice u Indie, Srí Lanky, Jižní Afriky či Kypru, což potvrzuje opět vliv práva anglo-amerického. Kromě toho si lze povšimnout, že Kypr do definice navíc začlenil i některé další aspekty spojené se zápisem do rejstříku, když zde uvádí, že certifikační ochranné známky mohou být zapsány do rejstříku v části A. Kypr se v tomto směru inspiroval přístupem USA, které jakožto jediná z anglo-amerických zemí, má rejstřík rozdělen na jeho hlavní část a vedlejší, přičemž zápis do jednotlivých částí se dále řídí konkrétními podmínkami. O to více je zajímavé, že na Kypru nacházíme obdobné schéma rejstříku, které však není rozděleno na část hlavní a vedlejší, ale v tomto případě na část A a B, přičemž obě části rejstříku mají svá specifika pro účely zápisu. Kypr však není jedinou zemí ze skupiny představitelů smíšeného právního systému, kde nacházíme dané schéma rejstříku, shodně je tomu dokonce i v Nigérii, která pro účely zápisu ochranných známek obecně vede rejstřík, jenž je rozdělen na část A a B. Veškeré tyto vnímatelné rozdíly pouze dokreslují různorodost smíšených právních systémů, ve kterých se v různém poměru kloubí prvky typické pro anglo-americké právo s prvky, jež jsou naopak příznačné pro právo kontinentální.

Kategorie certifikační ochranné známky

Certifikační ochranné známky, které jsou dnes užívané celosvětově, lze obecně rozdělit do tří hlavních kategorií. První z nich představuje kategorii, v rámci které certifikační ochranné známky osvědčují, že výrobky nebo služby pocházejí z určité geografické oblasti. Typickým příkladem může být označení „COGNAC“ pro destilovanou brandy z oblasti, kterou nalézáme ve Francii. Zde stojí za zmínku, že Kanadský známkový zákon umožňuje zápis certifikační ochranné známky osvědčující určitou oblast pouze dvěma typům žadatelů: i) „správnímu orgánu země, státu, provincie anebo obce, který zahrnuje nebo tvoří součást oblasti označené touto ochrannou známkou“ nebo ii) „obchodnímu sdružení, které má kancelář anebo zástupce v dané oblasti“. Jednotlivec tak není oprávněn si nechat zapsat certifikační ochrannou známku osvědčující oblast, v níž se určité výrobky vyrábí či určité služby poskytují. Do druhé kategorie se řadí ty certifikační ochranné známky, které osvědčují, že výrobky splňují určité normy v souvislosti s kvalitou, materiálem či způsobem výroby. Uvést můžeme hojně používaná označení jako 100% recyklovatelný materiál. Poslední, a to třetí kategorii, představují ty certifikační ochranné známky, které osvědčují, že práce nebo práce na

výrobku byla provedena členem odborové organizace, potažmo jinou organizací či poskytovatel těchto služeb splnil určité standardy. Příkladem může být označení nesoucí název „CERTIFIED PARALEGAL“.³⁰ Zápis certifikačních ochranných známek nevyžaduje, aby obsahovaly konkrétní znění. Můžeme si přesto povšimnout, že se nejčastěji setkáváme s výrazy jako „certifikované, schválené, vyhovující“, které přímo naznačují, co je předmětem certifikace ve vztahu k nabízeným výrobkům nebo službám. Oblibě se těší také různé tzv. „eko-značky“, které sdělují, že splňují určité environmentální standardy.

Režim kolektivních a běžných ochranných známek vs. certifikačních ochranných známek

Jak se historicky ukázalo, institut kolektivní ochranné známky, byť jako podpůrný právní prostředek, není vhodným řešením pro certifikační ochranné známky. Kolektivní ochranné známky se vyznačují jiným režimem, který je do velké míry omezený v porovnání s režimem certifikačních ochranných známek. Charakteristické pro tento známkoprávní institut je, že může **být užíván pouze členy určitého kolektivu**, typicky se jedná o právnické osoby³¹ nebo sdružení. Hlavní funkcí je rozlišit výrobky a/nebo služby pocházející od členů či společníků právnické osoby nebo účastníků sdružení, od výrobků a/nebo služeb jiných osob. Spotřebitelská veřejnost si tak tyto výrobky a/nebo služby spojuje s konkrétní právnickou osobou či sdružením, která má vystupovat jako jakýsi garant kvality. Jedná se tak o ochrannou známku, která je zapsána ve prospěch určitého kolektivu, z čehož byl nakonec odvozen i její samotný název.³² Pouze členové či společníci právnické osoby nebo účastníci sdružení mají právo kolektivní ochrannou známku užívat, a to za podmínek stanovených smlouvou o užívání kolektivní ochranné známky, která je uzavřena všemi členy nebo společníky právnické osoby či účastníky sdružení. To je také signifikantním rozdílem, jelikož zatímco certifikační ochranné známky může užívat kdokoli, kdo potvrdí, že jeho výrobky či služby splňují určité předepsané normy, kolektivní ochrannou známku mohou užívat pouze určitá skupina podniků. Ještě častěji, než s kolektivní ochrannou známkou se však setkáváme s ochrannými známkami, které ačkoli mají tendenci vypadat jako certifikační ochranné známky, jsou známkami běžnými.

Zatímco běžnou ochrannou známkou musí její vlastník užívat ve vztahu k těm výrobkům a/nebo službám, pro které je zapsána, certifikační ochrannou známku smí naopak užívat kdokoli, kdo prokáže, že jeho výrobky nebo služby odpovídají standardům, které jsou vyžadovány jejím vlastníkem, který ji však sám nevyužívá. Pouze rozhoduje o tom, kdo je oprávněn ji užívat. Dalším specifickým

30 MACHŮ, M., Adlerová, E. Ochrana duševního vlastnictví ve státech anglo-americké a smíšené právní tradice. Praha: Metropolitan University Prague Press, Wolters Kluwer ČR, 2018, s. 57.

31 Spolek, svaz či asociace.

32 Někdý je označována též jako svazová ochranná známka.

aspektem je, že povaha certifikační ochranné známky ne naznačuje komerční zdroj a nerozlišuje výrobky či služby mezi jednotlivými vlastníky ochranných známek, jako tomu je u běžných ochranných známek, ale rozlišovací způsobilost je posuzována odlišně. Primární funkcí je rozlišit certifikované výrobky či služby od těch, které certifikovány nejsou. S ohledem na rozdílný režim certifikační ochranné známky a běžné ochranné známky se proto většina odborníků domnívá, že stejná známka nesmí být užitá jako ochranná známka certifikační a současně jako běžná ochranná známka, stejně jako není přípustné, aby existovalo více shodných či podobných ochranných známek pro shodné či podobné výrobky a/nebo služby. V opačném případě by to přirozeně vedlo k záměně o skutečném významu ochranné známky na straně veřejnosti.³³

Je očividné, že každý z výše uvedených režimů má své výhody i nevýhody. Vlastník běžné ochranné známky má nad jejím užíváním naprostou kontrolu, případnou licenci má právo udělit komukoli, aniž by byl obviňován z diskriminace, pokud by tak neučinil. Řízení o zápisu běžné ochranné známky je podstatně méně náročné, než je tomu u certifikační ochranné známky, která ze své podstaty vyžaduje značné množství informací, jelikož s podáním přihlášky musí být předložena řada informací o splnění certifikačního standardu, z nichž některé jsou poměrně obtížné. Zejména se jedná o standardy, které souvisí se softwarem a v důsledku toho se tak mohou i často měnit.³⁴ Na druhou stranu ne všechna přihlášená označení mohou být zapsaná jako běžné ochranné známky, pokud nevykazují dostatečnou rozlišovací způsobilost. Certifikační ochranné známky smí obsahovat zeměpisné popisné údaje, u běžné ochranné známky to naopak přípustné není. Získání certifikační ochranné známky je v mnohém ohledu náročnější než získání běžné ochranné známky. Z toho důvodu jsou více ceněné, což je patrné zejména v zemích s anglo-americkým právním systémem a právem smíšeným, kde se běžně užívají, a ve výrobky či služby označené certifikační ochrannou známkou je vkládána vyšší důvěra. V mnohém směru se tak země EU mohou inspirovat v přístupu k certifikačním ochranným známkám právě v těch zemích, kde mají svou tradici.

Závěr

Je patrné, že certifikační ochranné známky svou povahou představují specifický druh ochranné známky, která se liší od povahy ochranných známek kolektivních či běžných ochranných známek. Jakkoli byl tento druh ochranné známky původně charakteristický pro země anglo-americké právní tradice, postupně nabýval na významu a rozšířil se i do zemí smíšené právní tradice, nebyl však přijat úplně všude, což dokládají Filipíny, kde doposud nejsou přípustné k ochraně. Není ani ojedinělé tento druh ochranných

známek nalézt i v právu kontinentálním, konkrétně na úrovni EU, kde jsou novým druhem ochranné známky. Právě jejich původ a postupné přejímání do zemí rozdílné právní tradice dalo vzniknout jejich různému právnímu pojetí ve světě, což nakonec dokládají i samotná výše uvedená právní vymezení certifikačních ochranných známek v těchto zemích, kde sledujeme rozdílné právní aspekty. Z toho dále plyne i různorodý přístup k požadavkům na informace, které je nutné předložit společně s přihláškou certifikační ochranné známky, které se země od země mohou lišit, proto je zajisté vhodné se řídit pokyny či průvodcem k zápisu těchto ochranných známek, které jednotlivé zápisné úřady na svých domovských stránkách nabízejí. Nakonec můžeme shledat jejich rozdílné vnímání a postavení na trhu. Zatímco v zemích anglo-americké či smíšené právní tradice se běžně užívají, ve vztahu k EU jakožto celku představují známkopravní institut nový. Z toho plyne, že praxe pravděpodobně ukáže, jakým způsobem se tento druh ochranné známky vedle kolektivní ochranné známky, běžné ochranné známky včetně i ochranných známek netradičních, na evropském trhu ujme a bude vnímán společností. Doposud EUIPO zapsalo celkem 178 certifikačních ochranných známek EU, což dokládá, že jejich začlenění do evropského známkového práva je jistě vítaným krokem.

Literatura

- DEAN, O. DYER. A. 2018. *Introduction to Intellectual Property Law*. South Africa: Oxford University Press Southern Africa Ltd. 4. vydání, 2018. 550. ISBN 9780199045792
- FISHMAN, A. O., GILAT, D., BAREKET, E., TAMIR, A., 2013. *Intellectual property law in Israel*. Alpen aan den Rijn: Kluwer Law International. 2013. 264. ISBN: 90-411-4859-0
- GOUDREAU, M. 2015. *Intellectual Property Law in Canada*. The Netherlands: Kluwer Law International. Druhé vydání. 2015. 170. ISBN: 978-90-411-5889-5.
- MACHŮ, M., ADLEROVÁ, E. 2018. *Ochrana duševního vlastnictví ve státech anglo-americké a smíšené právní tradice*. Praha: Metropolitan University Prague Press, Wolters Kluwer ČR, 2018, 104. ISBN: 978-80-7598-149-3.
- TETLEY, W. 2000. *Mixed jurisdictions: common law vs civil law (codified and uncoded)*. Dostupné na internetu: <https://www.cisg.law.pace.edu/cisg/biblio/tetley.html>
- KLASA. 2018-2021. Dostupné na internetu: <https://www.eklasa.cz/produkty?searchCategory=&searchName=&searchProducer=&searchRegion=>
- Prověřeno v poušti*. 2021. Univerzita Karlova. Dostupné na internetu: <https://proverenovpousti.cz/>

³³ Tamtéž.

³⁴ https://www.dlapiper.com/en/us/insights/publications/2012/12/trademark-or-certification-mark-the-standardsbo_/

Značka spoľehlivosti. 2020. Asociace veřejně prospěšných organizací ČR. Dostupné na internetu: <https://www.znackaspolehlivosti.cz/#kontakt>

Certifikační ochranné známky. 1995-2021. EUIPO. Dostupné na internetu: <https://euipo.europa.eu/ohimportal/cs/certification-marks>

GUIDELINES FOR EXAMINATION OF EUROPEAN UNION TRADE MARKS. 2017. EUIPO. Dostupné na internetu: https://euipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/contentPdfs/law_and_practice/trade_marks_practice_manual/WP_2_2017/Part-B/04-part_b_examination_section_4_absolute_grounds_for_refusal/part_B_examination_section_4_chapter_16/part_B_examination_section_4_chapter_16_EU_Certification_marks_en.pdf

United States of America. *U.S. Trademark Law: Rules of Practice in Trademark Cases*, 2015. WIPOLEX. Dostupné na internetu: <https://wipolex.wipo.int/en/text/375756>

CANADA. *Trademarks Act*. 2019. WIPOLEX. Dostupné na internetu: <https://wipolex.wipo.int/en/text/541839>

Trade Marks Manual of Practice and Procedure. Australian Government. Dostupné na internetu: http://manuals.ipaaustralia.gov.au/trademarks/Part_35.pdf

ACCC. *Australian Competition & Consumer Commission*. Dostupné na internetu: <https://www.accc.gov.au/about-us/australian-competition-consumer-commission>

New Zealand. *Trade Marks Act*. 2002. WIPOLEX. Dostupné na internetu: <https://wipolex.wipo.int/en/text/547184>

Selvam & Selvam. 2021. Dostupné na internetu: <https://selvams.com/kb/in/trademarks/types-trade-mark-application-india>

MAHESWARAY, M. 2014. *India: Certification Marks: An Indian Perspective*. Dostupné na internetu: <https://www.mondaq.com/india/trademark/295156/certification-marks-an-indian-perspective>

Sri Lanka. *Intellectual Property Act*. 2003. Dostupné na internetu: <https://wipolex.wipo.int/en/text/184465>

Cyprus. *Trade Marks Law*. 1990. Dostupné z: <https://wipolex.wipo.int/en/text/126090>

DUNN, A. H. 2012. Trademark or certification mark? The standards body's dilemma. Dostupné z: [Trademark or certification mark? The standards body's dilemma | Insights | DLA Piper Global Law Firm](#)

ZRÝCHLENÝ POSTUP ZÁPISU DIZAJNU DO REGISTRA

ÚRAD
PRIEMYSELNÉHO VLASTNÍCTVA
SLOVENSKEJ REPUBLIKY

1

Podanie elektronickej žiadosti na portáli elektronických služieb <https://mef.indprop.gov.sk/ipointup/pages/Default.aspx>

2

Elektronická schránka na slovensko.sk aktivovaná na doručovanie.

3

Vyobrazenie vo formáte .jpg s rozlíšením 300 dpi a s najkratšou stranou minimálne 8 cm.

4

Doklad o práve prednosti súčasťou podanej prihlášky (v prípade uplatneného prioritného práva).

5

Na určenie výrobku sa použije aplikácia na adrese <https://euipo.europa.eu/designclass/>

6

Poplatok zaplatený najneskôr do 5 pracovných dní od odoslania potvrdenia o podaní.

pokyn na zápis dizajnu do registra

V prípade, že budú dodržané uvedené podmienky, naši kolegovia vykonajú prieskum prihlášky v krátkom čase a v prípade, ak nezistia formálne alebo vecné nedostatky, napr. že prihlásený dizajn nie je nový alebo nemá osobitý charakter alebo je v rozpore s dobrými mravmi, prípadne vyobrazenia dizajnu nebudú vyhovovať podmienkam stanoveným vo vyhláske, predmet takejto prihlášky sa **zapiše do registra ÚPV SR spravidla v lehote 45 pracovných dní od dátumu jej podania.**

V prípade nedodržania stanovených podmienok zrýchleného konania zápisu dizajnu Úrad priemyselného vlastníctva SR nemôže zaručiť, že zápis dizajnu sa vykoná v uvedenej lehote. Zrýchlený postup sa môže overiť vo webregistri úradu kliknutím na protokol príslušnej prihlášky. Ak sa v protokole zobrazí položka **pokyn na zápis v lehote 30 pracovných dní od podania prihlášky**, znamená to, že predmetná prihláška **splnila podmienky zrýchleného postupu zápisu dizajnu.**